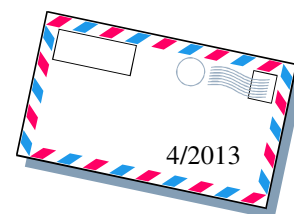

Istoria cântării:
Deci ia-mi Tu, Doamne, mâna
și mă condu...

Julie Katharina von Hausmann a fost o poetă germano-baltică, care a devenit cunoscută mai ales prin poezia: „Deci ia-mi Tu, Doamne, mâna“.

* 7 martie 1826 în Mitau, Letonia
† 15 august 1901 în Võsu, Estonia

Julie și-a petrecut copilăria ca fiică a unui învățător de gimnaziu în Mitau. Cu toate că a avut șase surori, a fost foarte singuratică, pentru că diferența de vârstă față de următoarea soră a fost de cel puțin 6 ani. Ea iubea liniștea și singurătatea, care au fost așa de prețioase pentru dezvoltarea ei interioară și pentru viața ei de rugăciune. În timpul pregătirii pentru confirmare cu pastorul Theodor Neander, L-a cunoscut pe Mântuitorul și L-a iubit, încât și-a predat inima și viața ei tânără lui Isus Hristos.

Julie von Hausmann a lucrat ca învățătoare și educatoare în diferite case din patria ei baltică, dar a trebuit să-și schimbe adesea locul de muncă din cauza sănătății ei șubrede.

În orele liniștite transcria pe hârtie ceea ce o preocupa în interior, iar orele nopții, nedormite, pline de dureri se transformau în cântare. În timiditatea ei de a permite cuiva să privească în viața ei lăuntrică, ținea foarte ascunsă „comoara ei“ și împărțea doar la puține persoane poeziile ei. Prietena ei Olga von Karp a fost convinsă că poeziile pe care le scria Julie Hausmann ar putea fi de o mare însemnătate pentru un cerc mai larg de oameni. Julie își caracteriza versurile ca fiind „slabe și nedesăvârșite“.

Totuși s-a lăsat convinsă să trimită preotului Gustav Knak (1806-1878) o colecție din poeziile ei. Expedierea s-a făcut anonimă. Knak a căutat adresa și a editat un volum de poezii cu o sută de poezii. Ea i-a scris lui Knak: „Dacă doar

o inimă va fi înviorată prin aceste poezii slabe, nedesăvârșite, atunci aceasta ar fi o îndurare de care nu sunt vrednică niciodată, pentru care vreau să cânt și să laud întruna, toată viața mea...“ și a făcut la final următoarea observație: „Sper că nu mai este necesar să vă rog să treceți sub tăcere numele meu.“ Astfel, pe caietul insignifiant era scris doar atât: „Flori de mai. Poeziile unei ființe liniștite din țară, prezentate de Gustav Knak“. Câștigul vânzării a fost acordat unei case de orfani din Hongkong. Împotriva voinței ei, numele ei a fost totuși făcut cunoscut. Astfel, ea a scris o poezie care urma să devină o binecuvântare pentru nenumărați oameni:

Deci ia-mi Tu, Doamne, mâna
Și mă condu,
De-acum și-ntotdeauna,
Precum vrei Tu.
Eu singur nu pot face
Măcar un pas,
Deci spune-mi unde-Ți place
Să merg eu azi.

O, Tu mă-nvăluiește,
În harul Tău,
La bine mă păzește,
Ca și la rău.
Primește-l la picioare
Pe-al Tău copil,
Căci Tu iubești mai tare
Pe cel umil.

De nu simt câteodată
Că mă conduci,
Când lunec însă-ndată
Tu mă apuci.
Deci ia-mi Tu, Doamne, mâna
Și mă condu,
De-acum și-ntotdeauna,
Precum vrei Tu.

Cuvintele acestei poezii au fost puse pe hârtie în mare necaz:

Julie von Hausmann s-a îndrăgostit de un teolog. Dar acesta n-a dorit să devină pastor la o biserică, ci să meargă ca misionar în Africa. Data pentru plecarea în călătorie era deja stabilită atunci când cei doi s-au cunoscut. Ei s-au logodit, iar apoi tânărul misionar a plecat în călătorie. Curând după aceea, Julie l-a urmat pe logodnicul ei. Ea a făcut călătoria obositoare cu vaporul cu nădejdea plină de fericire înaintea ochilor: ea îl va revedea pe iubitul ei. Dar el nu a așteptat-o la port. În loc de aceasta, ea a fost condusă în cimitirul stației misionare: mirele ei murise cu puțin timp înainte de o epidemie.

Totul părea să se prăbușească. Ea era singură. Dar după o luptă îndelungată, liniștită și fierbinte, s-a ridicat ca după un vis urât. Încercarea a fost depășită; în stația misionară, din inima ei s-a desprins cuvintele acelei cântări, care va deveni pentru nenumărați oameni o mângâiere. Încă în aceeași seară – așa se spune – Julie s-a așezat și a compus cântarea ei, în care în strofa a treia se spune:

De nu simt câteodată
Că mă conduci,
Când lunec însă-ndată
Tu mă apuci.

Deci ia-mi Tu, Doamne, mâna...

Ea a creat o poezie plină de încredere și credință, care desigur a ajutat-o în călătoria grea de întoarcere din Africa, dar care și prin melodia mișcătoare oferă mângâiere și susținere încă multor oameni care își iau rămas bun.

Cu încredere copilărească și deplină, că va fi luată de mână, că mâinile ei vor fi ținute și că va putea merge sigură pe drumul ei, a transmis o experiență importantă, pe care cu siguranță au făcut-o mulți oameni după ea și înainte de ea.

Versurile au fost puse pe melodia compusă de Friedrich Silcher (1789 – 1860), și această cântare s-a răspândit rapid.

Viața ei a rămas un eroism liniștit. Doar în Isus a găsit răspuns la toate întrebările neînțelese ale vieții. În timpul vieții a suferit de dureri chinuitoare de cap.

A petrecut patru ani în Biarritz (Franța), unde sora ei mai mică era organistă a bisericii engleze. În 1870 s-a mutat în St. Petersburg la sora ei mai mare, care era acolo conducătoare a școlii Sf. Ana. Ea conducea gospodăria și dădea câteva ore de muzică în și în afara casei.

În 1901 s-a mutat în stațiunea estonică Võsu, unde a murit în 15 august 1901.

Mormântul ei se găsește în cimitirul capelei de la Ilumäe lângă Palmse.

Dumnezeu să ne învăluiească și inimile noastre adesea descurajate cu îndurarea Lui și să le facă desăvârșit de liniștite în bucurie și durere... Predați în voia lui Dumnezeu ne rugăm: „Deci ia-mi Tu, Doamne, mâna și mă condu... și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.“

* * *

Om de rând

Este în toate obișnuit: nu este deosebit de frumos, nu este deosebit de inteligent, nu este bogat. Nu are chiar nimic prin care să iasă în evidență „din marea mulțime“: fără talente deosebite sau calități sportive care valorează așa de mult astăzi în lume.

Să fii printre oameni un „om de rând“ este soarta multora. Nimeni nu are o părere bună despre el. Este întâmpinat cu indiferență. În fabrici și întreprinderi ești bucurios să-l ai: dar și acolo este doar unul dintre mulți, un număr.

Înainte de Dumnezeu nu există oameni de rând. Cine vine la El, va afla acest lucru. Păstorul cel bun merge *după* cel pierdut până îl găsește. De fiecare dată când *un* păcătos se pocăiește, este bucurie în cer. Păstorul cel bun cheamă pe fiecare oaie a Sa *pe nume*. Cine aparține turmei Lui, poate spune: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci *Tu ești cu mine*.“ – O experiență personală!

Chiar din modul în care Dumnezeu amintește în cartea Sa pe fiecare dintre cei modești ai Săi, arată cât de mult îi prețuiește: Domnul a apreciat-o pe văduva care a pus pentru Dumnezeu doi bănuți în vistierie (Marcu 12.41-44). Faptul că femeia din Betania a turnat untdelemn prețios pe capul lui Isus L-a bucurat așa de mult, încât vestea despre aceasta a lăsat să se vestească în toată lumea (Matei 26.6-13). Petru și Ioan erau pescari ca mulți alții, „oameni necărturari și de rând“ (Faptele Apostolilor 4.13), dar ce au fost ei pentru Acela pe care Îl urmau!

Nu te încurajează aceasta?

Mesagerul păcii este întocmit din diverse scrieri. Dorința noastră este să ofere cititorilor îmbărbătare în viața de fiecare zi.

Redactare: Stăncioiu Petru

str. George Enescu, nr. 35

RO - 515600 - Cugir, jud. Alba